

Kass János horgászik, 1967

Kass télen. Fotó: Miskolczi Róbert

Kass Szegeden, a Múzeumnál. Fotó: Bánki Vera

Juhász Ferenc

A SZŰZ TISZA

KASS JÁNOS HALÁLÁRA

*Csak az élő vágyakozik. A halott vágytalan.
Amíg léteddel a felvilágon voltál,
de tudtad már hogy épül testedben a halotti oltár,
nekem nem mondtad,
de halandó fehér sóhaj-szoborként motyogtad,
hogyan a Tiszába szórják narancsszín hamvaid.
Hogy, mint a szerelmes férfi a szerelem-mohó nőre,
ráhullj a hőmpölygő széles zöld temetőre.
S lobogj fölötté és benne,
a víz fölött és vizébe keveredve,
mint az ephemer habzás
szent rovar-párzás és lángszírom-üveg rovar-virágzás,
mint a tavasszá megindult
Tiszavirág-tejút,
a nyüzsgés-híd rejtelem
kimutatkozás-győzelem,
lángban porrá darált szíved,
tűzben virágporrá örölt hited,
az izzó vörös kegyelmes Láng-Malomban
zsugorodva, mint a piros ősz a vastag, nehéz falombban.
De mit ér a hit,
ha már az sem segít?*

*A növénytudós azt mondja,
hisz neki ez a dolga, a gondja:
egy nyírfa-virágfürtben
növényhernyó szemcsés aranyezüstben
négymillió a pollen, a virágpor,
a tavaszi virágpor-liszt zápor
a szaporító mámor,
a nemző illat-kámfor,
s a levegőben lévő pollen-mennyiséget
ami mámor és szenvedély, jövő-ígéret
darab/m³-ben mérik.
Az emberségben a jövőt a Mindenséggel mérik.*

Bár más szerettél volna
 Barátom, te rajzaiddal zseniális szolgál,
 nem úgy lett.
 Már csak bennünk lobog a teremtmény ihlet.
 Koporsóba tetted
 földbe eresztetted,
 s a bársonyöld Tiszaparton
 hiába vár rád a sok hajnali alkony
 a néhány indigópapír-kék árny-alak:
 Juhász Gyula, a szakállas depresszió-bódulat,
 az érett búzakaralász-szóke Móra Ferenc,
 kicsit félrebillent fejével, mint egy útszéli meszelt kőkereszt,
 meg mint egy megszeppent árva kislány:
 Tömörkény István
 meg mint apád, a szesz-kakas
 nem is olyan borongás-mámor nemző-ág Kass,
 meg a még ember-eleven vigasz-osztó
 Trogmayer Ottó.
 Hiába várnak
 a tegnaphól kivirágzott mai árnyak.

Megnéztelek a koporsóban!
 Olyan voltál, mint vöröszöld rózsabogár,
 mint rózsaszín-arany Buddha-szobor.
 És nem volt bánat lehunyó szemű titok-mosolyodban.
 Csak a féreg-jövő, a lárva-holnap, a vesztes halál.
 Fehér zsebkendőmet sírodba dobtam,
 egy marék agyag-rögöt rád hajítottam
 olvadjon deszkádra
 a fehér vászonlevél-pálma.
 És hullott a rög a rögre.
 Virágzol bennem élve és halva: örökre.

Bélyegkiállítás a szegedi Kass Galériában. Kass János és Tandi Lajos. 2007. október 4.
Fotók: Veréb Simon

